

Thơ Mãi Là Tổ Quốc

Cơn bão đã dứt đuôi / nằm yên trên núi tuyết!
Núi hết run vì rét. Rừng ngược đầu đứng lên...

Cơn bão sẽ được quên / khi thành phố sạch lại,
khi xe cộ được chạy / êm ru như thường khi...

Bão đổ bộ Cali / là những cơn bão rớt...
Mưa theo bão rắc hạt, nắng xuống hóa thành hoa...

Bão là chuyện hôm qua! Hôm nay, ngày đổi khác!
Hồ nào cũng ngập mặt...vui lắm, nước đã thừa!

Thương quá, một ngày mưa!
Thương ôi, ngày nắng đẹp!

Thiên hạ đi trượt tuyết...vài ngày nữa, Giáng Sinh,
Nghĩ đến Nước Non mình...ước chi có bão rớt!

*

Thơ mãi là Tổ Quốc, em à em biết không...
Hãy hơ ấm mùa Đông, sắp tới rồi, Xuân mới!

Anh sẽ mừng thêm tuổi / cho em / món quà gì?
Em hãy nói, nói đi...Nắng Cali hay ngọc?

Anh không muốn em khóc! Hỡi nước mắt kim cương!
Anh không muốn Quê Hương...mình buồn như năm ngoái!

*Anh nói đi, nói lại:
Anh Yêu Em Vô Cùng!*

Trần Văn Lệ